

புதிய அவையம்

PUTHIYA AVAIYAM
(PEER – REVIEWED JOURNAL)
ISSN :2456-821X
Vol. 08, Issue 02, January 2025

பம்மல் சம்பந்தனாரின் சமகாலத்து நாடகக் கலைஞர்களும் செயல்பாடுகளும் : சம்பந்தனாரின் 'நான் கண்ட நாடகக் கலைஞர்கள்' நூலை முன்வைத்து.

முனைவர் கி.பார்த்திபராஜா

உதவிப் பேராசிரியர்

தமிழ் மொழி (ம) ஆய்வுத்துறை

தூய நெஞ்சக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

திருப்பத்தூர் – 635 601.

திறவுச் சொற்கள்:

பம்மல் சம்பந்தனார், நாடகம், நடிப்பு முறைமை, சங்கரதாஸ் சுவாமிகள், ஸ்பெஷல் நாடகம், நாடக வரலாறு.

ஆய்வுச் சுருக்கம் :

பம்மல் சம்பந்தனார் தமிழ் நாடகத்துறையில் காத்திரமாக இயங்கிய பெருமைக்குரியாவார். அவர் நாடக எழுத்து, பயிற்சி, நடிப்பு ஆகியவற்றில் தொடர்ச்சியாக இயங்கிபோதிலும், நாடக வரலாற்றுக் குறிப்புகளை எழுதுவதிலும் அவற்றை ஆவணப்படுத்துவதிலும் இடையறாது இயங்கி வந்தார். தனது சமகாலத்தில் நாடகத்துறையில் இயங்கிய கலை ஆளுமைகளைக் குறித்த ஆவணப்பதிவாக அவர், 'நான் கண்ட நாடகக் கலைஞர்கள்' என்னும் நூலை எழுதினார். இதன்வழியாக அக்காலகட்டத்தில் நாடகங்கள் நிகழ்த்தப்பட்ட முறைமையையும், நாடகக் குழுக்கள் இயங்கிய விதத்தையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. நாடகத்துறையில் தொடர்ந்து இயங்கிவந்த பம்மலார் நடிப்பு, நாடகம், செயல்பாடுகள் குறித்து எவ்விதமான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தார் என்பதற்கான ஆவணமாகவும் இந்நூல் விளங்குகிறது.

முன்னுரை

தமிழ் நிகழ்த்துகலை மரபில் கூத்து என்ற நாடகத்துக்கு நெடுவரலாறு உண்டு. தமிழக வரலாற்றில் அதன் நெடிய பரப்பில் கூத்து வெவ்வேறு வடிவங்களில் தொடர்ந்து நிகழ்த்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

ஐரோப்பியர்களின் வருகைக்குப் பிறகு, இந்தியாவின் சமூக, அரசியல், பொருளியல், பண்பாட்டுத் தளங்களில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் தனித்துவம் மிக்கவை. இம்மாற்றங்கள் இந்தியச் சமூகங்களின் கலை இலக்கியத் தளங்களிலும் எதிரொலித்தன.

ஐரோப்பாவில் தொழிற்புரட்சிக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட இலக்கிய மாற்றங்கள், காலனியாதிக்க நாடுகளிலும் தாக்கம் பெற்றன. அவ்வாறு ஐரோப்பியர்கள் வழியாக அறிமுகமான மேலை இலக்கியத் தாக்கமும், மராட்டியத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த பார்ஸி நாடக வடிவத்தின்

தாக்கமும் தமிழ் நாடகப் பரப்பில் பெரும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின. அதுவரை நிகழ்த்தப்பட்டு வந்த மரபு ரீதியான நிகழ்த்து வடிவங்களை மறு ஆக்கம் செய்வது, மரபைப் பெரிதும் புறந்தள்ளி, புது வடிவத்தில் உருவாக்குவது என்ற இருநிலைச் செயல்பாடுகள் இத்தளத்தில் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

முதல் வகை மறு ஆக்கச் செயல்பாட்டின் நாயகராகத் தவத்திரு தூ.தா.சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் விளங்கினார். இரண்டாம் வகை, புது வடிவ உருவாக்கம் என்னும் செயல்பாட்டின் தளகர்த்தராகப் பம்மல் சம்பந்தனார் உருவானார். இவ்விரு ஆளுமைகளும் தமிழ்நாடகத்தைப் புணருத்தாரணம் செய்தவர்கள் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

நாடகங்களை எழுதுவது, பயிற்சியளிப்பது, நடிப்பது என்ற செயல்பாடுகளோடு நின்றுவிடாது, நடிப்பு முறைமைகள் குறித்தும், பேசும் படம் குறித்தும், சமகால நாடகக் கலைஞர்கள் குறித்தும் எழுத்துப் பதிவுகளைச் செய்து வந்தவர் பம்மல் சம்பந்தனார் ஆவார். அவர் எழுதிய நூல் 'நான் கண்ட நாடகக் கலைஞர்கள்' என்பதாகும். இந்நூல் 1964 ஆம் ஆண்டு, அதாவது பம்மலார் இயற்கை எய்திய அதே ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. அந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள நாடகக் கலைஞர்கள் குறித்த பம்மலாரின் பதிவுகளைத் தொகுத்து அக்காலகட்டத்து நாடகச் செயல்பாட்டாளர்களை அடையாளப்படுத்துவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகிறது.

பம்மலாருக்கு முன்பும் பின்பும்

தவத்திரு தூ.தா.சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் பிறந்து (1867), 6 வருடங்கள் கழித்து, (1873) பம்மல் சம்பந்தனார் பிறக்கிறார். சுவாமிகள் இறந்து (1922) ஏறத்தாழ 42 வருடங்கள் கழித்துப் பம்மல் சம்பந்தனார் இயற்கை எய்துகிறார். நீண்டகாலம் வாழ்ந்து கலைத்தொண்டாற்றும் வாய்ப்பு சம்பந்தனாருக்குக் கிடைக்கிறது. எனவே அவர் மூன்று தலைமுறை நாடகச் செயல்பாட்டாளர்களைக் காணும் வாய்ப்புப் பெற்றவராகிறார். தனது சமகாலத்தில் மேலெழுந்து வந்த பேசும் படம் (Talkies) குறித்து அவரால் உள்வாங்கிக்கொள்ளவும் அதில் செயலாற்றவும் முடிந்திருக்கிறது.

தென்னிந்தியாவின் தலைமை நகரமாகிய சென்னைப்பட்டணத்தில் வசிக்கவும், பணிபுரியவும், நாடகச் செயல்பாடுகளை முன்னெடுக்கவும் பம்மலாருக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பு இன்றியமையாதது. இதனால் அவரால், தென்னிந்தியப் பகுதிகளில் நாடகங்களை நடத்திய பல்வேறு நாடகக் குழுக்களின் நாடக நிகழ்வுகளைக் காணும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. அந்த அடிப்படையில் தான் கண்ட நாடகக் கலைஞர்கள் குறித்து மிக விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளார் பம்மலார்.

பம்மலாரின் கடைசிக் காலத்தில் கண்பார்வை மங்கிய நிலையிலும் தான் சொல்லச் சொல்ல பிறரை எழுத வைத்தார் என்ற குறிப்பு உண்டு. மேற்குறித்த நூலும் அப்படி உருவாக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருத இடம் உண்டு.

உள்ளடக்கம்

'நான் கண்ட நாடகக் கலைஞர்கள்' என்னும் தலைப்பிலான இந்நூலில் பம்மலார், 54 கலைஞர்கள் பற்றி எழுதியுள்ளார். இவர்களில் மூவர் பெண்கள். அவர்கள், கே.பி.சுந்தராமப்பாள், பாலாம்பாள், பாலாமணி அம்மையார் ஆகிய மூவராவர். இவர்களைத் தவிர, சில ஆண் கலைஞர்களைக் குறித்து எழுதும்போது, அவர்களுடன் நாடகத்தில் இணைந்து நடித்த அவர்தம் இணையர் குறித்தும் பதிவு செய்துள்ளார். என்.எஸ்.கிருஷ்ணன் பற்றி எழுதும்போது, மதுரம் அம்மாவைப் பற்றியும் எழுதியுள்ளார். குப்பி வீரண்ணாவைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, அவருடைய மனைவி அவருடன் இணைந்து நாடகமாடுவதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். அவருடைய பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை.

அன்றைய காலகட்டத்தில் தமிழ் நாடகத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக விளங்கிய பெரும்பாலான கலைஞர்கள் பம்மல் சம்பந்தனாரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர் எனலாம். எனவே, 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்த நாடகக் கலைஞர்கள் குறித்த ஆவணப் பதிவாகப் பம்மலாரின் இந்நூலைக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

நூலில் குறிப்பிடப்படும் கலைஞர்கள்

கோவிந்தசாமி ராவ், திரு. பஞ்சநாத ராவ், திரு. சுந்தர ராவ், திரு. குப்பண்ண ராவ், திரு. நாராயணசாமி பிள்ளை, திரு. சுப்பிராய ஆசாரி, திரு. சுந்தர ஆசாரி, திரு. கன்னையா, திரு.

கிட்டப்பா அவர்கள், ஸ்ரீமதி கே. பி. சுந்தராமப்பாள், திரு. எம். சுந்தசாமி முதலியார், திரு.எம்.கே.ராதா, திரு. சங்கரதாஸ் சுவாமிகள், திரு. சிவஷண்முகம் பிள்ளை, திரு. கிருஷ்ணசாமி பாவலர், திரு. சந்தானகிருஷ்ண நாயுடு, திரு. டி. கே. ஷண்முகம், திரு. டி. கே. பகவதி, திரு. சகஸ்ரநாமம் அவர்கள், திரு. நவாப் ராஜமாணிக்கம், திரு. கே. ஆர். ராமசாமி, திரு. T. R. ராமச்சந்திரன், திரு. M. G. ராமச்சந்திரன், திரு. சிவாஜி கணேசன், திரு. புத்தனேரி ரா. சுப்ரமணியம், திருமதி. பாலாம்பாள், திருமதி. P. பாலாமணி அம்மாள், ஸ்ரீமான் வி. வி. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார், ஸ்ரீ S. சத்தியமூர்த்தி, ஸ்ரீ T. ஸ்ரீனிவாச ராகவாச்சாரி, வி. வெங்கடாசலையா, ஸ்ரீமான் வி.ஸி கோபாலரத்தினம், திரு. P. S. தாமோதர முதலியார், ஸ்ரீ. E. கிருஷ்ணய்யர் அவர்கள், ஸ்ரீ. கே. நாகரத்தினம் ஐயர், B. ராமமூர்த்தி, திரு. C. பாலசுந்தர முதலியார், திரு. வேல் நாயர், ஸ்ரீமான் அனந்த நாராயண ஐயர், G. C. V. ஸ்ரீனிவாசாச்சாரியார், ஸ்ரீ D. V. கிருஷ்ணமாச்சார்லு, ஸ்ரீ T. ராகவாச்சார்லு, திரு. குப்பி வீரண்ணா, ஸ்ரீ F. G. நடேசய்யர், திரு. N. சம்பந்த முதலியார், ஸ்ரீ பாபநாசம் சிவன், திரு. N. S. கிருஷ்ணன், திரு. தியாகராஜ பாகவதர், திரு. T. S. பாலையா அவர்கள், திரு. V. T. செல்லம், திரு. சுவர்ணலிங்கம் அவர்கள், திரு. M. S. முத்துகிருஷ்ணன், திரு. P. D. சம்பந்தம், திரு. சாரங்கபாணி.

சங்கீத ஞானக்குறையும் பம்மலாரும்

தமிழ் நாடகம் 'பாடும் நாடகமாக'வே இருந்தது. தொடக்கக் கால தமிழ்த் திரைப்படங்களும் கூட, இம்மரபை உள்வாங்கிப் பாடும் திரைப்படமாகவே இருந்தது. இசையே தமிழ் நாடகங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்திய நிலையைப் பம்மலார் பல இடங்களில் எடுத்துக்காட்டுகிறார். அதாவது, பாடல்களைத் தவிர்த்துவிட்டு, பெரிதும் வசனங்களைக் கொண்டே நாடகம் நடத்தப் புகுந்த தன்னிடம், நடிகர்களாக வந்து சேருவோர், 'என்னென்ன பாட்டு நாடகத்தில் பாட வேண்டும்' என்றே முதலில் கேட்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார் பம்மலார். சிறசில இடங்களில் பாடல்கள் தவிர்க்க இயலாத நிலையில் வைக்கப்பட்டபோது, தன்னால் முழுமையாகப் பாடமுடியாத இசை ஞானக் குறைவை ஒளிக்காமல் பம்மலார் குறிப்பிட்டுள்ளார். நாடகத்தில் நன்றாகப் பாடும் திறன் மிக்கவர்களைத் தனித்துக் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. சரியாகப் பாட வராத கலைஞர்களைக் குறிப்பிடும்போது, தன்னுடைய குறைபாட்டை முன்னிறுத்தி அல்லது தொடர்புபடுத்தியே சொல்லும் வழக்கத்தைக் காணமுடிகிறது. எனவே, இசையோடு பாடும் திறன் இல்லாமை என்பது நடிகரின் முதன்மைக் குறைபாடல்ல என்றே பம்மலார் கருதியிருக்கிறார் என்பதும் இதன்வழியாகப் பெறப்படுகிறது.

நாடகக் கலைஞர்களின் மேன்மை

நாடகக் கலைஞர்களின் பெருமைகளையும் சிறுமைகளையும் ஒருங்கே எடுத்துக்காட்டியே பம்மலார் எழுதியுள்ளார். குறிப்பாக நாடகக் கலைஞர்கள் தங்களுடைய உடல்நலத்தைப் பேணாமல், இளவயதிலேயே மரணத்தைத் தழுவுவது குறித்து மிகவும் கவலையோடு பல இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளார். சிலர் தங்களின் உடல்நலத்தை மிகவும் சரியாகப் பேணி, உடல் நலத்துடன் வாழ்ந்து வருவதைக் குறிப்பிட்டும் எழுதியுள்ளார். சில கலைஞர்கள் தாங்கள் வளமாகப் பொருளிட்டிய காலத்தில், ஏராளமாகச் செலவுசெய்துவிட்டுப் பிற்காலத்தில் வறுமையில் வாடியதையும் பம்மலார் குறிப்பிட்டுள்ளார். சில கலைஞர்கள், தங்களின் ஊதியத்தை மிகவும் சரியான முறையில் பேணிச் சேமித்து வாழ்ந்து வருவதையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இவை தவிர, நாடகக் கலைஞர்களிடம் வெளிப்பட்ட மேன்மைக் குணங்கள் பலவற்றைப் பம்மலார் ஆங்காங்கே எடுத்துரைத்துள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக, திரு.டி.ராகவாச்சார்யலு என்ற தெலுங்கு நாடகக் கலைஞரின் பெருந்தன்மையையும் பேருள்ளத்தையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

'ரஜபுத்ர வீரன்' என்ற நாடகத்தைப் பம்மலார் நடத்து வருகிறார். ஒருநாள் மாலை சிறப்பு விருந்தினர்களுக்காகக் காட்சி ஏற்பாடாகிறது. சமூகத்தில் மிக முக்கிய மனிதர்கள், குறிப்பாக நீதித்துறை நடுவர்கள் அக்காட்சியைக் காண வருகிறார்கள். அந்நாடகத்தில் மகம்மதிய அரசன், நவாப்பாக நடிக்கும் நடிகர் நடிக் முடியாத சூழல் உருவாகிறது. தனக்கு உடல்நலமில்லை என்று அவர் பிற்பகல் 3 மணிக்குத் தகவல் அனுப்புகிறார். மாலை 6 மணிக்கு நாடக நிகழ்வைத் தொடங்க வேண்டும். என்ன செய்வது என்று பரிதவிக்கிறார் சம்பந்தனார். அந்த நேரத்தில், சம்பந்தனாரைப் பார்க்க வந்த ராகவாச்சார்யலு அந்தப் பாத்திரத்தை ஏற்று, ஒரு மணி நேரத்தில் வசனங்களை மனனம் செய்து நடிக்கிறார்.

நாடகத்தில், ரஜபுத்ர வீரன் கொல்லப்படுகிறான். முகம்மதிய அரசனின் வீரர்கள் வீரனுடைய பிணத்தைத் தூக்கச் செல்கிறார்கள். அப்போது அரசனாக நடித்த ராகவாச்சார்யலு, இறந்தவன் வீரத்தோடு இறந்தான் என்றும் அந்தச் சத்தவீரனை ஈட்டிகளால் பாடை செய்து சமக்கவும் தன் வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டார்.

இது நாடகத்தில் இல்லாதது. அந்த நேரத்தில் நடிகர் ராகவாச்சார்யலு தானே உருவாக்கியது. அந்தக் காட்சியில் தான் அணிந்திருந்த பட்டு அங்கவஸ்திரத்தை சவத்தின் மீது போர்த்திவிட்டு, தலைகுனிந்தபடி, சவத்தின் பின் நடந்து வந்தார். வீரனாக நடித்த சம்பந்தனார், 'புல்லரித்தது எனக்கு' என்று குறிப்பிட்டெழுதுகிறார்.

இவரைப் பற்றி எழுதும்போது "நடிகர்களுள் ஒருவருக்கொருவர் மிகவும் பொறாமை கொண்டவர்களாய் இருப்பார்கள் என்பது ஒரு சாதாரண பேச்சாகும். இருந்தும் பொறாமை என்பது சிறிதும் இல்லாது என்னைப் பற்றி எனது காலஞ் சென்ற நண்பர் புகழ்ந்ததற்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறேன், எனது கண்களில் நீர் ததும்ப இதை இப்போது எழுதுகிறேனே இதுதான்!" என்று குறிப்பிட்டெழுதுகிறார் பம்மலார்.

நாடகத்தைக் கற்பிக்கும் முறைமை

கோவிந்தசாமி ராவ் என்பவர் மனமோகன நாடகக் கம்பெனி என்ற நாடகக் குழுவைத் தஞ்சாவூரில் நடத்தி வந்தவர். ராம்தாஸ் சரித்திரம், பாதுகா பட்டாபிஷேகம், திரௌபதி வஸ்திராபரஹணம், தாரா சசாங்கம், கோபிசந்து, கர்ணவதம், அபிமன்யு, சிறுத்தொண்டர் முதலிய நாடகங்களை நடத்தி வந்தார்.

மேற்குறித்த நாடகங்களில் ஒன்றுகூட அச்சில் இல்லாத காலத்தில் இவற்றை அவர் எவ்வாறு நடத்தி வந்தார் என்று பம்மலார் சுவைபட விளக்குகிறார்.

"இதில் வேடிக்கை யென்னவென்றால் இந்த நாடகங்களில் ஒன்றேனும் தமிழில் அக்காலத்தில் அச்சிலும் கிடையாது. ஓலை ஏட்டிலும் கிடையாது. பிறகு இவர் எப்படி அந்நாடகங்களை நடத்தினார் என்று நீங்கள் கேட்கலாம். அதற்குப் பதில் ஒரு புதிய நாடகத்தை எடுத்துக்கொண்டு எப்படி ஒத்திகை நடத்தினார் என்று நான் கூறுவதால் நீங்கள் அறிந்துகொள்வீர்கள். ஒரு புதிய நாடகத்தை அவர் ஆடவேண்டுமென்று தீர்மானித்தால் அக்கதையை ராமாயணத்திலிருந்தோ, பாரதத்திலிருந்தோ மற்ற எவ்விடத்திலிருந்தோ அதைப் படித்துவிட்டு தனது நடிகர்களை எல்லாம் தனது எதிரில் உட்காரவைத்துக் கொண்டு அக்கதையை விரிவாக அவர்களுக்குத் தெரிவிப்பார். பிறகு தனக்குத் தகுந்த ஒரு பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு மற்றவர்களுக்கு அவரவர்களுடைய சரீர சாரீரங்களுக்கு ஏற்றபடி பகிர்த்து கொடுப்பார். அதன்பின் நடக்க வேண்டிய ஒவ்வொரு காட்சியின் சாராம்சங்களை விரிவாகக்கூறி அதில் வரும் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் பேசவேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றியும் நடக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பங்களைப்பற்றியும் தன்னால் இயன்ற அளவு விவரமாய் எடுத்துரைப்பார். பிறகு இரண்டாம், மூன்றாம் ஒத்திகைகளில் எல்லா பாத்திரங்களையும் அவர்கள் பாகத்தின்படி வசனத்தைப் பேசச் சொல்வார். அவர்கள் பேசும்போது ஏதாவது திருத்தவேண்டிய விஷயங்கள் இருந்தால் திருத்துவார். அதன் பிறகு கடைசி ஒத்திகைகளில் அவர்கள் பாடவேண்டிய பாட்டுகளை மஹாராஷ்டிரம், தெலுங்கு, தமிழ் நூல்களிலிருந்து எடுத்து அவர்களுக்குக் கற்பிப்பார். அவ்வளவுதான்" என்கிறார் பம்மலார். ஏறத்தாழ ஸ்பெஷல் நாடகங்களின் தன்மைகளை கோவிந்தசாமிராவின் நாடகங்கள் பெற்றிருந்த தன்மையினைக் காணமுடிகிறது.

"இதில் இன்னொரு வேடிக்கை யென்ன வென்றால் ஒரே நாடகத்தை இரண்டு (முறை ஒருவர் பார்ப்பதினால் சங்கீதப் பாட்டுகள் ஒரே மாதிரி இருந்த போதிலும் நடிகர்கள் பேசும் வசனம் எவ்வளவோ மாறி வரும். இதற்குக் காரணம் முன்பே கூறியுள்ளேன். இவரது நாடகங்களில் விதரஷ்கன் வேடம் புணும் பஞ்சநாதராவ் சற்றேறக் குறைய எல்லாக் காட்சி களிலும் தோன்றி சமயோசிதமாய் விகடவார்த்தைகளை நாடக பாத்திரங்களுடன் பேசுவான்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

விதாஷகமும் நாடகத் திறனும்

நாடகங்களில் விதாஷகன் என்னும் சூத்திரதாரி மிகவும் இன்றியமையாத பாத்திரம் ஆகும். இப்பாத்திரங்களில் மிளிர்ந்த பல நடிகர்களைப் பம்மலார் தனித்துக் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டியுள்ளார். பஞ்சநாதராவ் விதாஷகனாக நடிப்பதில் திறமை பெற்றவர். கோவிந்தசாமிராவ் கம்பெனியில் ஆடினார். அவருடைய திறனைக் குறித்துப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் பம்மலார்.

“ஒரு சனிக்கிழமை நாடகம் 9 மணிக்கு ஆரம்பம் என்று பிரசுரம் செய்திருந்த போதிலும் பத்து மணி வரையில் கோவிந்தசாமிராவ் வரவில்லை. அதற்கு மேல் அவர் வந்த போது ஜனங்கள் கொஞ்சம் கலகம் செய்ய, பஞ்சநாதராவ் தன் கையால் அவர்களை அமர்த்தி விட்டு கோவிந்தசாமிராவ் அவர்களுடன் பேசியதை இங்கு எழுதுகிறேன். “இப்படி வாருங்களையா, நீங்கள் தானே இந்த நாடக சூத்திரதாரர் 9 மணிக்கு ஆரம்பம் என்று பிரசுரம் செய்து விட்டு 10 மணிக்கு மேலாகவா ஆரம்பம் செய்வது? இது, சென்னைப்பட்டணம் தெரியுமா? கஞ்சாவூர் நாட்டுப்புறமல்ல, அங்கு நடப்பது போல் இங்கு நடக்கலாகாது, இப்படி நீங்கள் காலதாமதம் செய்ய ஆரம்பிக்கால் உங்கள் கம்பெனியின் பாயை, சுருட்டிக் கொண்டு கஞ்சாவூர் போய் சேரவேண்டியது தான், கபர்தார்!” என்றார். இதைக் கேட்டவுடன் வந்திருந்த ஜனங்கள் நகைத்து விட்டார்கள். அவர்கள் கோபமும் தணிந்தது, நாடகமும் சரியாக நடிக்கப்பட்டது” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

வேடப் பொருத்தம்

நாடகத்தில் பாத்திரமேற்று நடிகரும் நடிகரின் உடல்வாகு, பாத்திரத்தின் இயல்புக்குப் பொருந்திப் போக வேண்டும் என்பதைப் பல இடங்களில் பம்மலார் வலியுறுத்தியுள்ளார். தான் எழுதிய நடிகை ‘மனோகரா’ நாடகத்தின் மனோகரன் பாத்திரமேற்பவர் இளைஞராக இருக்க வேண்டும் என்பது பம்மலாரின் உறுதியான கருத்தாக உள்ளது. பலர் தன்னுடைய மனோகரா நாடகத்தை நடிக்கபோகும், கே.ஆர்.ராமசாமியும் டி.கே.சண்முகமும் நடிக்கவே கனக்குப் பிடிக்கதாகப் பதிவு செய்குள்ளார் பம்மலார். கனக்குப் பிடிக்கற்குக் காரணம் அவர்கள் அப்பாத்திரத்திற்குப் பொருத்தமாக மிகவும் இள வயதுடையராக இருந்ததே எனவும் குறிப்பிடுகிறார்.

மனோகரா நாடகத்தில் தொடர்ந்து நடித்து வந்தபோதும், மத்திய வயதைக் கடந்த நிலையில் காணாம்கூட அப்பாத்திரத்தை ஏற்று நடிப்பது சரியென்று என்றும் பம்மலார் பதிவு செய்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது. எனவே ஒரு பாத்திரத்திற்கு ஏற்ற வேடப்பொருத்தம் மிகவும் அவசியம் என்று பம்மலார் கருதினார் என்பது புலனாகிறது. திரு.சுந்தர ராவ் என்ற நடிகரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது,

“இவர் மேற்சொன்ன கோவிந்தசாமி ராவ் கம்பெனியில் முக்கிய ஸ்கிரீ பாத்திரமாக நடிக்கவர். ஆயினும் நான் பார்க்க போது ஸ்கிரீ வேஷத்திற்கு கருந்த உருவமில்லை. மிகவும் பெருக்க உடம்பையுடையவர். அதிலும் கறுப்பு, ஆயினும் சங்கீகம் மாத்திரம் நன்றாய் கற்றவர். இவருடைய பாட்டை கேட்பதற்கே ஜனங்கள் நாடகத்திற்கு வருவார்கள். இவர் சாவேரி ராகம் பாடுவதில் மிக்க கீர்த்தி பெற்றிருந்தார். எந்த நாடகத்தில் என்ன பாட்டைப் பாடினாலும் சாவேரி, சாவேரி என்று ஜனங்கள் கத்துவார்கள். அதற்காக ஒவ்வொரு நாடகத்திலும் சாவேரி பாடித்தான் ஆக வேண்டும். இவரது நடிப்புக் கலையைப் பற்றி நான் அதிகமாகக் கூறுவதற்கில்லை” என்றெழுதுகிறார்.

உடை, ஒப்பனைப் பொருத்தப்பாடு

நாடகத்தில் ஒரு நடிகர் ஏற்கும் பாத்திரத்திற்குப் பொருந்தும் வகையில் உடை மற்றும் ஒப்பனை அமைய வேண்டும் என்பதில் பம்மலார் உறுதி கொண்டுள்ளார். இதைக் குறித்துப் பல இடங்களில் தனது அக்கறையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

திரு.நாராயணசாமிப் பிள்ளை என்பவர் இலங்கையில் கண்டிராஜன் கதையை நாடகமாக அடினார். "அந்த நாடகக்கிற்காக கண்டி அரசர்கள் (மகலியோர் அக்ககை நிகம்ந்த காலத்தில் எந்தெந்த உடையை தரித்தார்களோ அதே மாதிரியாக கொஞ்சமும் மாறுபாடில்லாமல் நடிகர்களை உடைகள் கரிக்கச் செய்து நடக்கியதேயாம். இது தான் (மகல் (மகல் காலக்கிற்கேற்ற கோலம் நடிகர்கள் புண்டது என்று ஒருவாறு நான் கூறக்கூடும் இதன் பிறகுதான் மற்ற நாடக சபைகள் (சுகுண விலாச சபையார் உட்பட) இந் நல் வழக்கத்தைத் தொடர ஆரம்பித்தது என்று கூறலாம்" என்று உடை, ஒப்பனை ஆகியவற்றின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைக்கிறார்.

பாத்திரமாக மாறுதல்

நடிப்பு என்பதே கூடுவிட்டுக் கூடுபாயும் கலை என்று கூறப்படுவது உண்டு. நடிகர்கள், கங்களின் இயல்பை மறைக்கக்கொண்டு பாத்திரங்களாக மாறும் கிறன் மிக்கவர்கள். அவ்வகையில் பல்வேறு கலைஞர்களின் பாத்திர இயல்புகளைக் குறித்தும் பம்மலார் அங்காங்கே பகிவ செய்துள்ளார். குறிப்பாக சுப்பிராய ஆசாரி என்ற ஒரு நடிகரைக் குறித்துப் பம்மலார் பகிவ செய்திருக்கிறார். திரு.சுப்பிராய ஆசாரி வயோதிகக் காலத்தில், ஏற்று நடித்த பாத்திரத்தில் வயோதிகத் தன்மையைக் காணமுடியவில்லை என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

"ஒரு நாள் நான் தெரு திண்ணையில் நின்றுகொண்டு என் நண்பர் ஒருவருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு கிழவனார் கையில் தடியுடன் நடந்துபோனார். என் நண்பர் இவர்தான் சுப்பிராய ஆசாரி என்று சுட்டிக் காட்டினார். அப்போது நான் இவர் தானா அரிச்சந்திரனாக நடிப்பவர்? என்று ஆச்சரியத்துடன் சொன்னேன். பிறகு கொஞ்ச காலம் பொறுத்து இவர் நடிப்பதைப் பார்க்க வேண்டுமென்று என் வீட்டருகில் அக் காலத்திலிருந்த ஓர் வெளியில் மூங்கிலால் போட்டிருந்த நாடகக் கொட்டகைக்குப் போனேன். அன்று சுப்பிராய ஆசாரி மயான காண்டத்தில் அரிச்சந்திரனாக நடித்ததைப் பார்த்த போது நான் அன்று பார்த்த கிழவனரா என்று ஆச்சரியப் பட்டேன். மிகவும் முடுக்காயும் நடுவயதுடையவராயும் அச் சமயம் தோன்றினார். அப்போதுதான் மாறுவேடம் பூணுவதின் மகிமையைக் கண்டேன்" என்கிறார்.சுப்பிராய ஆசாரியப் போலவே, சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் வேடப் பொருத்தம் குறித்த நிகழ்வுகளையும் உணர்ச்சிமிகு நிலையில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் பம்மல் சம்பந்தனார்.

முடிவுரை

பம்மல் சம்பந்தனார், தமிழ் நாடகத்திற்குப் பெரும் பங்களிப்பைச் செய்தவர். தமிழ் நாடகத் தந்தை என்றும் தமிழ் நாடகப் பேராசிரியர் என்றும் சிறப்பிக்கப்பட்ட பம்மலார், தான் படைத்த 'நான் கண்ட நாடகக் கலைஞர்கள்' என்னும் நூலில் தனது சமகால நாடகக் கலைஞர்களைக் குறித்த பல்வேறு செய்திகளை ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

கலைஞர்களைக் குறித்த பதிவுகள் என்றாலும்கூட, அக்காலகட்டத்தில் நாடகம் நிகழ்த்தப்பட்ட முறைமையையும் குழுக்கள் இயங்கிய விதத்தையும் இதன் வழியாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. நாடகம், நடிப்பு குறித்து நாடகப் பேராசிரியராகிய பம்மலார் என்ன கருதினார் என்பதும் இப்பதிவுகளில் வெளிப்படுகிறது.

துணை நூல்

சம்பந்தனார் பம்மல் ; 'நான் கண்ட நாடகக் கலைஞர்கள்'; சென்னை சங்கீத நாடக சங்கத்தார் நிதியுதவி வெளியீடு; 1964.